కథానిక:

వెంకువులతో నయానా, ఉబుములతో భయానా చెప్పింది; బ్రహ్మాండం బ్రద్దలయ్యేట్లు గర్జించింది ఆకాశం. ఉహూఁ. నిరాశ చేసుకుని వలవలా విలపించింది.

విద్యుద్దీపాలు ఆరిపోయినవి. వాన వెలిసింది. ‘కావ్ కావ్’ మంటూ అంధకారంలో అగమ్యం గా చెట్లమీదనుంచి చెదరిపోయినవి కాకులు. అంధకారం భయంకర రూపాల్లో తాండవ మాడుతున్నది.

సత్రంలో గుడ్డి వెలుగు. ముడుచుకుని వున్నారందరూ. అంత నిశ్శబ్దంగా లేదు. వంగిన నీడ ఒకటి కదిలి మాయమయిందే.

సత్రాన్ని వదిలి రోడ్డెక్కింది ఓ వ్యక్తి. మెల్లగా కర్ర నాధారంచేసుకుని జారిపోతూన్న రోడ్డుమీద అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడుస్తున్నది.

దీపాలు వచ్చినవి. చీకటు చెట్లు మెరసినవి.

నడక మరికొంత శీఘ్రగతిని సాగించిం దా స్త్రీ వ్యక్తి.

ఆమె తలమీద చీరెచెరగు కప్పుకున్నది. ముఖం ముడతలు పడ్డది. నొసట బొట్టు లేదు. ఆ ముడతలు పడ్డ ఆ రెప్పల మధ్య కనుపాపల్లో జ్యోతు లున్నవి. ఆ జ్యోతులలో వీడని ఆశ ద్యోతక మౌతున్నది.

అట్లాగే బరువుగా నడుస్తున్నది.

రోడ్డుమీద ఎగుడు దిగుడులు, బురద రంగులు....................

...తను కలలోనైనా అనుకోలేదు ఇట్లా జరుగుతుందని. ఎవ్వరు ఊహించనూ లేదు. తను ఆశించింది, ఊహించింది, నిర్మించుకున్న గగన సౌధాలు!...అంత అదృష్టానికి తను నోచుకో లేదు.

తెలివి తేటలకు లోటు లేదు. చురుకైన బుద్ధి. తనకి నచ్చినవాణ్ణి కట్టుకుని సుఖంగా ఉంటుందని, దాని కడుపున కాయ ఒకటి కాస్తే, చూసి ఊపిరి విడుద్దామని తను ఎంతగా కలలు కన్నది! ఎట్లా గాలిమేడలు కట్టింది!

అంతా బూడి దయిపోంది. తను కుప్పలా కూలిపోవలసిన దుర్గతి కల్పించింది. తన కోరికలు నెరవేరుస్తుం దనేగా అంత గారాబంగా పెంచింది? తండ్రి లేని పిల్ల; తల్లైనా, తండ్రైనా తనేగదా అని కాలు నేలమీద పెట్ట నీయకుండా రాజకుమార్తైను పెంచినట్లు పెంచింది.

ఆయన బతుకుంటే ఇలా జరిగేదా? తన లాగా అదే ధ్యానికి నచ్చినవాణ్ణి పెళ్ళిచేసుకుంటుం దని చూస్తూ ఊరుకునేవారా? ఆయనే మంచి సంబంధ మొకటి చూసి మూడు ముళ్లూ వేయిస్తేనే కాని కన్ను మూసేవాడుకాదు.

ఐనా తన కెప్పుడూ అనుమానం కలగలేదు, ఇంత మార్పు వస్తుం దని; ఇట్లా ముంచుకొస్తుం దని, ఆనాడు రామయ్యగారి అబ్బాయితో సంబంధం ఉన్నట్లు తెలిసిననాడే అనుకోలేదు. తను మందలించి ఊరుకుంది. చిలక్కి చెప్పినట్లు చెప్పింది. చెప్పే పలుకులు అది అర్థం చేసుకుంటే ఇక లేని దేముంది? ఏది మంచో, ఏది చెడ్డో దానికి తెలియదు; ఇంకొకరు చెప్తే వినదు. “ఎదిగున్న పిల్ల. కుర్రతనం. తెలియక చేసి ఉంటుం”దని సరిపెట్టుకుని కూతురు బాగుపడ్తుం దని ఆశించింది.

ఎంతటి కుర్రాణ్ణయినా ఇట్టే తోసేసేది—‘అబ్బే! నాకు నచ్చలేదంటూ. ఆయన సంపాదించిన నాల్గు రాళ్ళూ దీనికే పెట్టి సలక్షణమైన సంబంధం తెద్దామని ఎంత చక్కటి కుర్రాళ్లను, ఎంత ఆస్తిపరులను తెచ్చింది! ఎందుకు పుట్టుంది మంచి బుద్ధి—ఆరాత మొగాన రాసి వుంటే?

అసలు పుటకతోనే పుట్టిం దా బుద్ధి. పల్లెటూళ్ళో వుంటూ బస్తీషోకులన్నీ కావాలనేది. తనూ చేసేది. ఒక్కగా నొక్క కూతురు. దాని ముద్దూ మురిపెం చూట్టానికేగా తను బతికుంది? కాని అది అట్లా పెడదోవన పడ్తుం దని ఏ దేవుడు వచ్చి సూచించినా, ఆయన పోయిననాడే, తనూ ఆయనవెంటే పోయేది.

తను ఎన్నో చెప్పింది. ఉహూఁ. చెవిటి దానికి శంకు వే? చివరికి అట్లా సూరిగాడితో అకస్మాత్తుగా పట్టణానికి లేచి వచ్చిందాకా, ఇంతగా కొంప ముంచుకొస్తుం దని ఊహించ లేదు.

దానికి నయానా చెప్పింది: ‘అమ్మాయి, ఇది మంచిపని కాదు. మన వంశంలో ఎన్నడూ లేనివి, కళంకం తీసుకురాబోకు. నీ మంచి కోరి చెపుతున్నా. నీ అందచందాలన్నీ అడ్డమైన లోకులకోసం ఇట్లా నలిగి బూడిదై కావల్సిందేనా? అయిన దేదో అయింది. ఇప్పటికైనా బుద్ధి మార్చుకో. ఒక సంసారం, ఒక యిల్లు అంటూ ఏర్పరచుకో. నీమీద కొండంత ఆశలు పెట్టుకున్నాను. కొడుకైనా, కూతురైనా నీవే అని తృప్తిపడుతున్నా.’ ఏమీ కూరలేదు కూతురు.

భయానా చెప్పింది. ‘ఒసేయ్! నీవు చేస్తున్న పనికి పురుగులు పడి చస్తావ్. ఈ విధంగానె వుంటే నీకూ నాకూ ‘రాం రాం’! ఒక్క రాగిదమ్మిడన్నా నా దగ్గర్నుంచి నీకు రాదు. నీకు ఒక తండ్రి అంటూ లేని సంతానం కలిగి, ఉన్నదంతా నాశన మయ్యాక, నా కాళ్లదగ్గర పడితే నిన్నాదరించేది లేదమ్మ!’

కూతురి హృదయం బెదరలేదు చెదరలేదు.

‘నా సంగతి నీ కెందుకు? నా విషయంలో జోక్యం కల్గించుకోటానికి నీ వెవరసలు? మహా శ్రీరంగనీతులు చెప్పొచ్చావు. వెళ్ళిపో...’ అనరాని మాటలు అన్నది కూతురు. చెవులు చిల్లులు పడినై. తను అప్పుడు బెదిరింది. వలవలా ఏడ్చింది. చివరికి, కూతురి కాళ్లు పట్టుకుని ‘నా మాట చెల్లించవూ?’ అని కొండలు కరిగేటంత జాలిగా మొత్తుకుంది.

అహఁ. అది కరగలేదు. ఎట్లా జాలి తలుస్తుంది. పాషాణం. చెడిపెతో తనకి సంబంధం ఏమిటి? తల్లి కాదంటూ పురుగును విదిలించినట్లు విదిలిస్తుంటే తను ఎంతగా ప్రాధేయపడుతుంది?

‘అమ్మాయి! ఇదే చెపుతున్నా! నీవు పంకిల కూపంలో పడిపోయావు. నిన్ను బయటికి తీయటానికి భగవంతుడే రావాలి. రేపు కుక్కలా నా యింటిముందు దొర్లుతుంటే నిన్ను రక్షించేది లేదు. ఆ తర్వాత నీవే గ్రహిస్తావు.’ అని చెప్పి గిరుక్కున తిరిగి వచ్చేసింది.

శాంతసముద్రంలా గడుపుకుంటూ వచ్చింది ఇన్నాళ్ళూ. కాని తన జీవితంలోనే తన కిష్టంలేని సంఘటనలు జరగవలసిన జాతకం తనది. ఈ లోకంలో తన పని పూర్తయినట్లే. రోజుల్లోనే పడిపోయింది జీవితం. కొంతకాలం కళ్ళు మూసుకుంటే ‘మహాసాధ్వి స్వర్గానికి వెళ్ళింది’ అనిపించుకుంటుంది. కాని ఒక్కటే దిగులు. ...తను ఎంత పాపం చేసి వుండకపోతే అటువంటి ఛండాలురాలు తన కడుపున పుట్టింది. ఎంత చెడినా కన్నకూతురు. కన్నప్రేమను కాదనటం కష్టం. నవమాసాలు రక్తమాంసాలతో పెంచి అష్టకష్టాలు పడి కూతురికి ప్రాణం పోసింది. కొండంత ఆశ పెట్టుకుని కూతుర్ని పువ్వుల్లో పెంచింది. ఆకాశాని కెత్తింది. కూతురు భూమిన పడి చితికింది...తనకి వ్యథ తెచ్చుకుంది.

ఇదే ఆయనయితే......! ఛా, సిగ్గులేదు; కుక్కబుద్ధి......

సూదుల్లా వానజల్లు. ఆమె మనసు జలనిధి నదీసంగమంలా వుంది.

బలవంతాన అడుగుతీసి అడుగు వేస్తున్నది. ఆమెకు గుండెదడ ఎక్కువ కాసాగింది. చలి గాలికి వెక్కిరిస్తున్నట్లు నవ్వుతున్నవి చెట్లు. ప్రకృతి అంతా హేళనచేస్తున్న ట్లనిపిస్తున్నది.

సందులు గొందులు తిరిగింది.

దీపాలతో వెలుగొందుతున్న సందు. ఆమె నడక ఆపింది. ఒక యింటిని తదేకదీక్షతో చూస్తూ నిల్చుండిపోయింది. మళ్లా అటూ యిటూ పచార్లు చేసింది.

కన్న ప్రేమ ఉప్పెనలా వచ్చింది. చివరికి ఆ యింటితలుపు కొట్టింది.

“ఎవరది?” లోపలినుంచి విసుగున సూచిస్తూ కేక.

మళ్లా తలుపు చప్పుడుచేసింది.

“ఎవరంటుంటే...?” కోపంగా. కాసేపటికి విసురుగా తలుపు తెరచుకుంది.

లోపల వెలుతురు — బయట చీకటి.

లోపలి వ్యక్తి స్త్రీ. నిమిషకాలం నిశ్శబ్దం.

‘ఇప్పుడు వీల్లే దండీ!’ తల వంచుకుని ప్రాధేయపూర్వకంగా అన్నది లోనున్న స్త్రీ. బయటనున్న వ్యక్తి మారుమాటాడలేదు. లోపలికి అడుగేయ లేదు. లోనున్న స్త్రీ ఆశ్చర్యపోయింది. క్షణంలో భయపడ్డట్లుగా చలించింది. చేతులు తలుపు రెక్కలు పట్టుకున్నవి.

బయటనున్న ఆమె లోపలికిఅడుగేసింది. మరు క్షణంలో ఆమె ముఖం కాంతి పుంజంలో మునిగింది.

లోనున్న స్త్రీ మళ్లా ఆశ్చర్యపోయింది. పకపకా నవ్వింది. క్షణంలో స్థిరంగా నిల్చింది. చురచురా చూసింది. తూష్ణీంకారం చేసింది.

ఆమె వింత చెందింది. ‘చంద్రా!’ అని పలకరించ బోయింది, ఎంతమంది పాపులు ఉచ్చరించిన పేరో అని సంశయించి, ‘అమ్మాయి, ఎవరో గుర్తు పట్టావా?’ ప్రేమగా పల్కరించింది.

“గుర్తు పట్టకేం మహాతల్లి, ఏం రోగ మొచ్చింది కనకా?” క్షణ మాగి “మళ్లా దాపురించా వెందుకే రాకాసీ!” చంద్ర పలికింది. ఒక్కొక్క ప్రాణం పాశంవేసి లాగినట్లుగా వుంది ఆమెకు.

“అమ్మాయి! నీ విలా తిట్టిపోస్తా వని తెలిసే వచ్చాను. నా నెత్తిమీది బాధ్యత నన్నిక్కడికి తెచ్చింది. నే చెప్పాల్సిన నాల్గు ముక్కలూ చెప్పిపోదా మని వచ్చాను. బాగుపడే గీత వుంటే బుర్ర కెక్కుతాయి. లేదూ; నీ పాపాన నీవు పోతావు...”

“ప్రారంభించావూ ఉపన్యాసం? వాగినది వాగినట్లుగానే ఉండాలి కదా! ఓ పెద్దమ్మా, ఇక్కడెవరూ లేరు, నీ పురాణం వినటానికి. విని విని చెవులు దిబ్బళ్లు వేసినై.”

“అమ్మాయి! అనవసరంగా ఉద్రేకం తెచ్చుకోకు. నే చెప్పే నాలుగు మాటలు విను. మంచికో, చెడుకో తల్లిని చెప్తున్నా. చెప్పక తప్పదు.”

“నా బతుకు రేపో మాపో అన్నట్లుగా వుంది. మంచాన బడ్డది ఈ జీవితం. నీవు ఎంత కాదన్నా, ఎంత చెడ్డా, నీవు నాకు కూతురవి కాకపోవు. చావబోయే ముందు, కన్నతల్లిగా, నా బాధ్యత నేను నెరవేర్చుకోవాలి. నే చెప్పే మాటలు నీ కిప్పుడు చెవి కెక్కవు. ఎట్లా ఎక్కుతాయి? పంది బురదగుంటలో పడుకుని అదే స్వర్గం, అదే పన్నీరు అనుకుంటుందట. చని పోయేప్పుడు, నీ అదృష్టం బాగుంటే అంతా చివికాక అయినా తెలిసివస్తుంది.. ...” ఆమె చెపుతున్నది చంద్ర కోరచూపులు చూస్తూ, తల ఊపుతూ వింటున్నది.

“అమ్మాయి, మీ నాన్నగారి గౌరవం నిలబెట్టు. ఎటు చూచినా, ఇలాంటి ఛండాలప్పని ఎవరూ చేయలేదు. నా ఆశలన్నీ నీమీద పెట్టుకున్నా...” ఆమె చలించుతున్నది. చలిగాలికి వణుకుతున్నది. నిస్సత్తువవల్ల కూలబడిపోయింది. చంద్ర నిల్చుని వింటున్నది. లోపల గదిలో నుంచి “ఏమిటా గొడవ, చంద్రా!” అని కఠోర స్వరం.

“కూతురైనా, కొడుకైనా నీవే. నీవు బాగుపడితే అదే నాకు పదివేలు. ఇప్పుడైనా మించిపోయింది లేదు. మన ఊరు కాకపోతే మరో ఊరు. ఒక సంసారం, ఒక యిల్లూ అంటూ ఏర్పరచుకో. ఈ ముసలిముండ గొంతులో కాసిని నీళ్ళు పోయి.”

“చాల్చాలు. చాలా సేవు చెప్పావ్. ఇంతకీ పొట్టకూటికోసం ఇన్ని ఏడుపులు ఇన్నాళ్లూ ఎక్కడికి పోయిం దేమిటే కన్నకూతురు? ఒక మొగుడంటూ ఉండా లంట; ఒక సంసారంట. పిల్లట జల్లట. ఈ నాటకాలు బూటకాలు నా దగ్గర చెల్లవే! మహా చెప్పొచ్చావు శ్రీరంగనీతులు. సాగినన్నాళ్లూ సాగించుకున్నావు; సాగిపోయింది. ఇప్పు డేమో ముసలితొక్కవయినావు. శ్రీరంగనీతులు చెప్ప కేం చేస్తావు? నా కాళ్లమీద పడ కేం చేస్తావు? ఊఁ. పో! నీకూ నాకూ కుదరదు. కన్నతల్లిట...కడుపుకోసం కోటి నీతులు...రోజూ గొడవ తక్కువయిందనా?”

“అమ్మాయి!” ప్రపంచాన్ని సుడులు త్రిప్పే ఆ సంబోధన, పచ్చి గాయంమీద నవనీతం లాంటి ఆ సంబోధన చంద్రకి విషప్రాయ మైనది.

“నీవు చాలా పొరబడ్డావు, అమ్మాయి! నీ డబ్బుకోసం, నీ మెతుకులకోసం, నీ చేతి అక్షితలకోసం, నీయింట్లో పడివుంటానని చెప్పటం లేదు. నీ పాపిష్ఠి డబ్బు చిల్లి దమ్మిడీ నాకక్కరలేదు. బాగుపడి నా దగ్గరకే రమ్మని నే నంటున్నా. నీ బాగుకోసం ఇన్ని అవస్థలు పడుతున్నాను. అంతే కాని, ఇట్లాగ నీ చేతితో పచ్చి గంగ పుచ్చుకోను. నీ యింటిలో ఒక్క రోజూ నిలదొక్కుకోను...”

“ఫో ముండా! తొందరగా పో! ఒక్క క్షణం వున్నావంటే ఊరుకోను. ఊఁ వెళ్లు...”

(17-వ పేజీ చూడుడు)

శ్రీ గొల్లమూడి లక్ష్మీనారాయణ

రు 25/- రిస్టు వాచి ఉచితం

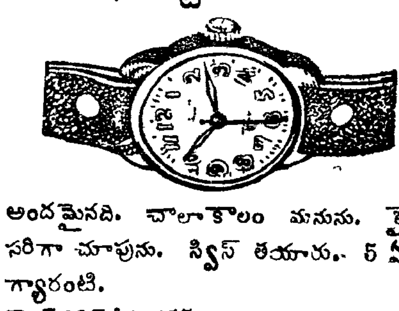

అందమైనది. చాలాకాలం మనును. టైం సరిగా చూపును. స్విస్ తయారు. 5 ఏళ్లు గ్యారంటీ.

రౌండ్ నికెల్ కేసు రు15/- సెంటర్ సెకండ్ రు17/-
గోల్డెన్ రు 18/- సెంటర్ సెకండ్ క్రోం రు 20/-
మిరాజ్ షేప్ 4 రాళ్లు రు 20/8 గోల్డెన్ రు 25/-
7 రాళ్లు సెంటర్ సెకండ్ రు 27/- గోల్డెన్ రు 30/-
15 రాళ్లు క్రోం రు 50/- రోల్డుగోల్డు రు 60/-

వాటర్ ప్రూఫ్, షాక్ ప్రూఫ్, రేడియం డయల్ సెంటర్ సెకండ్.

15 రాళ్లు క్రోం రు 85/- రోల్డుగోల్డు రు 105/-
రెక్టాంగులర్ కర్వులేదా టానూ్యు.
5 రాళ్లు క్రోంకేసు రు 32/- రోల్డుగోల్డు రు 40/-
7 .. .. రు 35/- .. .. రు 45/-
15 .. .. రు 60/- .. .. రు 70/-
ప్రత్యేక 15 రాళ్ల క్రోం రు 55/- రోల్డుగోల్డు రు 65/-
అలారం టైంపీసు రు 15/- మేలురకం రు 18/-
పోస్టేజి వేరు
ఒకసారి ఏ మూడు వాచీలు కొన్నా రు 25/-ల ఒక చేతిగడియారం ఉచితము.

H. DAVID Co.,
Post Box No. 11424, Calcutta.

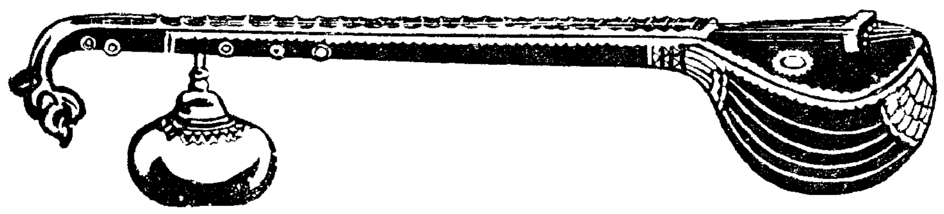

తాళ్ళపాకవారి పదములు

శ్రీ రాళ్ళపల్లి అనంతకృష్ణశర్మ

3౫

అన్నమాచార్యుల రచన : (చరిత్రపీఠికలో నుద్ధృతము. పు. ౧౦౭.)

రామక్రియ - ఆదితాళం

[పల్లవి]

(౧) , రి స్ని స సా గ రి గా | , పా , ప పా ప మా గ గా
చా లెద ని ది యే స త్య ము సుం డ్లో

(౨) , రి స్ని స సా గ రి ప మ గ రి గా | , పా , ప పా ప మ ధ మ గా
చా లె ద ని ది యే స త్య ము సుం డ్లో

(౩) , గ స్ని స గా ప మ గ రి స రి గ మ | పా ప ధా ప ధా సా , ని ధ ప మ గా
చా లె ద ని ది యే స త్య ము సుం డ్లో

(౪) , గ స్ని స గా ప మ గ రి సా రి గ మ | ప ధ స ని గ రి స ని ధ స ని ధ ప మ గా
చా లె ద ని ది యే స త్య ము సుం డ్లో

(౧) , గ గ గ మ గా రి స న్ని | స గ రి గ పా ప ధ ప మ గ రి ప మ
చేటు తే ద త ని సే విం చి న ను

(౨) గ రి గ మ గ మ గ రి స రి స ర స న్ని | స గ గ రి గ ప ప మ ప ధ ని , ధ ప మ
చే టు తే ద తి ని సే విం చి న ను
గ రి స రి న్ని స రీ
చా లె ద

[చరణం]

(౧) , ప ధా పా , ప ప పా | , మ పా మ పా మ ధ మా గా
హ రి నొ ల్ల ని వా ర సు ర లు సుం డ్లో

(౨) , ప ధా ధ ప మ గ గ పా | మ ప ధా ప ధా ప ధ నీ ధ ప మ గ
హ రి నొ ల్ల ని వా ర సు ర లు సుం డ్లో

(౩) , ధ నీ ధ ప మ గ రి సా గ రి గ మ | ప మ ప ధా స నీ ధ ని సా రి స నీ ధ మ గ
హ రి నొ ల్ల ని వా ర సు ర లు సుం డ్లో
, గ ధా ప గ రి ప స స రి స్నీ | , స సా గ రీ గా , ,
సు ర లీ త ని దా సు లు సుం డ్లో

(౧) , ప ధా ప మ గ మ ధ స స | , ధ సా స సా స ని గ రి సా
ప ర మా త్ము డి త డె ప్రా ణ ము సుం డ్లో

(౨) , ,, ,, | , రి నీ స గా గ రీ , సా
ప్రా ణ ము సుం డ్లో
, స రీ స సా సా స ని ధ ధ ప మ | గ మ ప ధ సా , ని ధ ధ ప మ , గ రి ప మ
మ రు గ క మ ఱ చి న మ తి తే ద క ను
గ రి (చాలెద)

ఇట్లే క్రింది చరణములు :

(౨) వేదరక్షకుడు - విష్ణుడు సుండ్లో !
సోదించె శుకు డ - చ్చుగ సుండ్లో !
ఆదిబ్రహ్మ గ - న్నాతడు సుండ్లో !
యేదెస వెదకిన - నితడే ఘనుడు (చాలెద)

(౩) ఇహపర మొసగను - యీతడె సుండ్లో !
వహి నుతించె బా - ర్యతి సుండ్లో !
రహస్య మిదివో - రహి శ్రీ వేంక ౦
మహీధరంబున - మనికై నిలిచె. (చాలెద)

లఘుటీక : మఱుగక = విడిచియుండజాలనంత తగులము లేక; సోదించె శుకుడు = శ్రీ భాగవతమందు శుకమహర్షి దీనిని తేల్చినాడు; అచ్చుగ = స్పష్టముగా; వహి = పుస్తకము - ప్రమాణగ్రంథము - ప్రామాణికముగా నని ఇక్కడి యర్థము. రహిణ్ = ఆనందముతో; మనికి = ఇల్లు చేసుకొని.

పల్లవి

(11-వ పేజీ తరువాయి)

చతికిలబడ్డ ఆమెను కాలితో నెట్టుతూ తలుపు రెక్కలు పట్టుకున్నది చంద్ర.

“చంద్రా! చంద్రా! ఏమిటా గొడవ? ఎంతకీ తగలడవే?” లోపలినుంచి విసుగ్గా కేక.

“ఏమండోయ్, ఇలారండి!” పిలిచింది చంద్ర.

లోపలినించి ఒక స్థూల కాయుడు సువాసనలు వెదజల్లుతూ బయటకొచ్చి “ఏమిటి చంద్రా?” అంటూ ఆమెను చూశాడు. ‘ఎవరది?’ అని చూపులతో ప్రశ్నించాడు.

“చూడండి! ఈ పాడుముండ వచ్చి పీఠం వేసింది. కదలమంటే కదలదు.”

ఆమెకు కళ్లనీళ్లపర్యంతం అయింది. కాని ఆమెకు కళ్ల నీళ్లు రాలేదు.

“అమ్మాయి, రేపు ప్రొద్దున నీ వుండమన్నా, ఒక్క క్షణం ఈ పాపిష్ఠి కొంపలో ఉండను. ఈ లోపల ఆలోచించుకో. నీవు బాగుపడాలని దేవుడు దయతలిస్తే నీకు మంచి బుద్ధే పుట్టుంది. లేదూ,.. .. ”

“ఎవరమ్మా నీవు? ఏమిటీ గొడవ?” మర్యాదగా అడిగాడు అతను.

ఆమె చూడలేదు; మాటాడలేదు.

“మీ అమ్మేనా?” అడిగాడు. చంద్రను.

“అమ్మ! లమ్మ! ఈ పాడుముండ వచ్చి ఒక్కటే గొడవ. నే నేదో తప్పుపని చేస్తున్నానట! బాగుపడాలట! చెవిలో ఊరికే తెగ పోరుతూంది. బయటికి నెట్టి పారేయండి. అబ్బబ్బ!”

“ఎంత కాకపోయినా తల్లి! ఊరుకో చంద్రా! తెల్లవారగానే ఆమె అంత ఆమె పోతుందిగా! ఎవరమ్మా నీవు! చెవికోసిన నక్కల్లే ఊరికే వాగావంటే.. రా చంద్రా! పడిఉంటుందిలే!”

శూలంలా తగిలింది.

“హిఁ. పడివుంటుంది! ముద్రష్టపు ముండా కొడుకా! దాన్ని చెడగొట్టి, దాని జీవితాన్ని నాశనంచేసి, ఇప్పటికైనా దాన్ని బాగుపడనీయ వట్రా?” అని చేతు లెత్తి నేలకు విసిరింది.

వెన్నున బాకు పొడిచినట్లు చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి, చంద్ర నడుము వదిలి ఆమెదగ్గిరికి వచ్చి “ముసలమ్మా! నోరు కట్టేసుకుంటావా? బయటికి ఈడ్వమంటావా?” అని గర్జించాడు.

“నీవా ఈడ్చేది?! అహ్హాహఁ. నీవు ఈడవాలసింది మీ అమ్మనా!”

ఆమె కనులు తుడుచుకుంటూ తల వంచింది.

అతడు చంద్రకళ్లల్లోకి చూశాడు కనుసైగ చేసింది.

అతడు ఆమెను రెండు చేతులూ పట్టుకుని గుమ్మందగ్గిరకు ఈడ్చాడు.

గంభీరంగా “అమ్మాయి! నా జీవితం, నా కోసం కాదు; నీ కోసం” అన్నది ఆమె.

గుమ్మం అవతల మెట్లు. అత డామెను వాకిట్లోకి కాలితో తోశాడు.

ఏ ఆటంకం లేకుండా తలుపు రెక్కలు చుంబించుకున్నై.

మళ్లా: మెరుపుతో నయనా, ఉరుములతో భయానా చెప్పింది; బ్రహ్మాండం బ్రద్దలయ్యేట్లు గర్జించింది ఆకాశం. ఉహుఁ. నిరాశ చేసుకుని వలవలా విలపించింది.

కొన్ని క్షణాల్లోనే;—

అంతవరకూ పిచ్చెత్తినట్లు నవ్వుతున్న చీకటి చెట్లు; నిశ్చలమై, అంధకారపు గుట్టలైనవి.

నక్షత్రాలు చీకటి తెరమాటున దాగుకున్నై.

ఆకాశం నిశ్శబ్దం.

ప్రకృతి స్తబ్దం.

— —

కుష్ఠు * బొల్లి

వగైరా మేహపుచ్చలు, సెగ, సవాయివ్యాధులకు, గ్యారంటీచికిత్స. క్యాటలాగుఉచితం. జి. వి. రెడ్డి, ప్రొప్రయిటరు. వి. రెడ్డి & కో. (రిజష్టర్డు) గోపాలపురం. తూ॥గో॥జిల్లా.

గవోక్వాక్
ఒక్క పెరంటు గంటలో గుణము
శేఖర ఫార్మసీ, రాజమండ్రి